

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Μόνος ο Λέων ἐν τῇ αἰθούσῃ, δὲν ἔκρι-
νεν ἄποπον νὰ ἐκδηλώσῃ ἐλευθέρως τὸν
εἰλικρινῆ του θαυμασμόν· ἔστη ἐπ' ὀλίγον
θαυμάζων, εἶτα ἐνηγκαλίσθη εὐλαβῶς τὸ
εἶδωλον ἐκεῖνο τῆς καλλονῆς καὶ ἐπέθη-
κεν ἄγνόν φίλημα ἐπὶ τῆς παρειᾶς τῆς
παιδίσκης. Αὕτη ἐμειδίασεν ἀφελέστατα,
ὡς ἐὰν δὲν ἐδέχετο διὰ πρώτην φοράν τὸ
φίλημα ἐκεῖνο. Ἐν ᾧ δ' ὁ Λέων ἀπεσύ-
ρετο, σχεδὸν ἀμνηχανὼν διὰ τὸ θάρρος του,
— θάρρος πρὸς παιδίον μὲν, ἀλλ' εἰς τὸ
ποῖον τὸ κάλλος προσέθετεν, ἔλεγε, ἔτη,
— ἀντήχησαν αἴφνης καγχασμοί, τὰ πο-
ύπτυχα παραπετάσματα ἐνός τῶν πα-
αθύρων ἀνεσείσθησαν ταχέως, καὶ ἐπε-
άνη ἡ κυρία Ροδίου, φαιδρὰ καὶ θριαμ-
βεύουσα προφανῶς, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ
τεχνάσματός της.

Ὁ Λέων ἐθορυβήθη κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ
ταχέως ἐπανεῦρε τὴν ἐτοιμότητά του.

— Καλὲ τί surprise εἶνε αὐταὶ ποῦ
μοῦ κάμνετε, μαμά; ἡρώτησε γελῶν.

— Πῶς σου φαίνεται, δὲν ἔγεινεν ὡ-
ραιότητα; ἀντηρώτησεν ἡ μήτηρ.

— Ὁραιότητα καὶ πολὺ ἰδιότροπος μά-
λιστα! Ἀριστούργημα!

— Αὕτη εἶνε ἰδιότροπος; ἂ μπά! ἔ-
τσι εὐκολὰ στέκονται αἱ ἰδιότροποι καὶ
τας φιλοῦν;

— Χά, χά! καλ' ἐγὼ σὰς ὀμιλῶ διὰ
τὴν διακόσμησιν τῆς αἰθούσης...

— Καὶ ἐγὼ σοῦ ὀμιλῶ διὰ τὸ ἐμψυχον
αὐτὸ ἀγαλματάκι, ποῦ το ἐφίλησες.

Καὶ ἀμφότεροι ἐστράφησαν πρὸς τὴν
μικρὰν Ἑλληνίδα. Ἡ ὥραία κόρη εἶχε
προσηλώσει τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς ἀόριστόν
τι σημεῖον, κατὰ τὴν συνήθειάν της, καὶ
ἐφαίνετο ἀπαθής, ὡς μὴ γοοῦσα ὅτι περὶ
αὐτῆς ἐγίνετο λόγος.

— Ἀλήθεια, καὶ ποῦ τὸ ἡύρατε αὐτό
το κοριτσάκι, μαμά;

— Τὴν εἶδες χίλιες φορές ἕως πέρυσιν...
ἀκόμη δὲν ἐγνώρισες τὴν θυγατέρα τοῦ
Κωνσταντῆ τοῦ Πλακιώτη;

— Μπά, μπά! ἡ βαπτιστικὴ μάς, ἡ
Βασιλικὴ εἶνε αὕτη! ἀνέκραξεν ὁ Λέων
περιπίπτων ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν,
καὶ ἀσπαζόμενος ἐκ δευτέρου τὴν κόρην,
ἡδὴ μὲ τὸ δικαίωμα τῆς συγγενείας.

Ἐπὶ τοῦ ἀγαλματώδους προσώπου τῆς
Βασιλικῆς ἀνέτειλε τὸ πρῶτον μειδίαμα
πρὸς τὸν Λέοντα — ἐν ᾧ ὁ ἥλιος ἔδυε.

Ὁ νέος Ρόδιος δὲν τὴν εἶχεν ἀναγνω-
ρίσει τῷ ὄντι. Εἶχε νὰ τὴν ἴδῃ πρὸ δύο
ἐτῶν, ἀπὸ τῆς παρελθούσης πανηγύρεως,
ἀπὼν δὲ κατὰ τὴν τελευταίαν μετὰ θάσιν
τῶν γονέων τῶν εἰς Μέγαρον, οὐδὲν ἐγνώ-
ρισεν ἐκ τῶν σχεδίων τῆς μητρός του. Ἡ
εὐγενὴς δέσποινα εὐηρεστήθη νὰ δώσῃ πᾶ-
σας τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις εἰς τὸν Λέ-
οντα, γαλλιστὶ ὅμως, διὰ νὰ μὴ ἐννοῇ ἡ
Βασιλική, μεθ' ὃ ἐξήλθε τῆς αἰθούσης.

Ἀποδεικνύεται διὰ μυριοστὴν φοράν ἡ
ισχύς τοῦ κάλλους. Ὁ Λέων ἐξηπλώθη
ἐπὶ μιᾶς καθέδρας, ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν τὴν
περικαλλῆ Μεγαρίδα καὶ ἤρχισε μετ' αὐ-
τῆς ὀμιλίαν, — πρᾶγμα, οὕτινος δὲν θα ἤ-
ξιούτο ἴσως, παρὰ τοῦ ὑπερφηάνου νεα-
νίου, οὐδεμίᾳ τῶν ἄλλων ἀνδεκτῶν τῆς
κυρίας Ροδίου.

Ἡ Βασιλικὴ ἀπήντησε διὰ τῆς ἀφε-
λοῦς ἐκείνης γλώσσης τῆς ἀνεπιτηδεύτου
καὶ ἀπερίττου χωρικῆς. Παιδίσκη μόλις,
ἀντραφεῖσα ἐν τῷ μέσῳ κοινωνίας μι-
κρᾶς, ἀλλ' ἄγνης ἀκόμη, μὲ τὴν ἔμφυτον
ἐκείνην θαρραλεότητα, ἥτις ἐχαρακτήριζε
τὰς ἀπαντήσεις της, δὲν ἐγνώριζε νὰ ὀ-
μιλῇ παρὰ γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν· τοῦτο
δὲ ἤρκει νὰ δώσῃ εἰς τὸν τρόπον της καὶ
ἀφέλειαν καὶ εἰλικρίνειαν καὶ τόλμην, τὰ
μᾶλα εὐαρεστοῦσαν. Τεθελγμένος ὁ Λέων
παρέτεινε τὴν συνομιλίαν· τὴν ἡρώτησε
περὶ ὧν: περὶ τῆς λύπης, μεθ' ἧς ἀπε-
μακρύνθη τῆς οἰκογενείας της, περὶ τῆς
ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν τῇ προὔξενησαν
αἱ Ἀθῆναι, περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐδῶ δια-
μονῆς της, εἰς τὸ τέλος δὲ καὶ ἐὰν τὸν ἀ-
γαπᾷ. Τὸ καὶ τῆς ὑπῆρξεν ὅ,τι ἐπαγωγόν,
καὶ ἀντημερίθη διὰ φιλήματος.

Ὅταν ὁ Λέων ἠναγκάσθη νὰ ποστερηθῇ
τῆς γλυκείας ἐκείνης συναναστροφῆς, διὰ
νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον μετὰ τοῦ φί-
λου τοῦ Κρίτωνος Ἀστεριάδου, ὅστις
τὸν περιέμενε κάτω ἐντὸς τοῦ κομποῦ τοῦ
ἀμαξίου, συνεκεφαλίσσετο τὰς περὶ τῆς
κόρης ἐντυπώσεις διὰ τοῦ ὥραίου στίχου
τοῦ Σολωμοῦ: *Ὁμορφος κόσμος ἡθικός.
ἀγγελικὰ πλάσμενος.* Καὶ εἶχε δίκαιον!
Ἡ Βασιλικὴ ἦτο ὥραία ὡς πλάσμα τέ-
χνης ἐμψυχωθέν· καὶ ἂν διὰ τοὺς πόδας
της, τοὺς τόσῳ λεπτομεεῖς καὶ κομπούς,
καὶ διὰ τὴν κεφαλὴν της τὴν ἀπαστρά-
πτουσαν ἐν κάλλει,

κρίνους ὁ λίθος ἔβγανε, χρυσᾷ στεφάνῃ ὁ ἥλιος,

κατὰ τὸν αὐτὸν ποιητὴν, — τὸ δῶρον
δὲν θα ἦτο ἐπαρκὲς δι' αὐτὴν καὶ διὰ τὸν
ἐσωτερικὸν τῆς ψυχῆς της πλοῦτον. Ἦτο
τῷ ὄντι ἀνεκτίμητος ἡ ἀγνότης ἐκείνη ἡ
ἀκηλίδωτος, καὶ ὁ κολοσσὸς ἐκεῖνος τῆς
ἡθικῆς ὁ ἄσπιλος, ὡς τὸ ὕδωρ τῆς κρυ-
σταλλίνης πηγῆς.

Τοιαῦτα τινὰ ἀνελογίζετο ὁ Λέων δι-
αρκούσης τῆς ἀμαξοδρομίας, ἀποκοιμίσας
πρὸς στιγμὴν τὰς συνήεις σκέψεις νέου
πλουσίου, ἀσώτου καὶ διεφθαρμένου, καὶ
ἐξεγείρας σκέψεις τινὰς ἄγνὰς, ὡς ἄνθη
βλαστήσαντα ἐπὶ κόπρῳ. Ὁ Ἀστεριάδης
ἐκπληκτος τὸν ἔβλεπε κατηρῆ καὶ σιωπη-
λόν, αὐτὸν τὸν λάλον καὶ ἀεικίνητον, ὅ-
ταν πρὸ πάντων διήρχετο τὴν ὁδὸν Στα-
δίου, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ περιπάτου, καὶ
προσεπαθεῖ νὰ τὸν βολιδосκοπήσῃ δι' ἐρω-
τήσεων. Ὁ Λέων ἀπέφευγεν ἐπιμόνως τὰς
μακρὰς ἀπαντήσεις, ἔως οὗ ὁ Κρίτων ἀ-
πηλπίσθη, περτορισθεὶς νὰ προσέχῃ εἰς
τοὺς περιπατητὰς καὶ νὰ χαίρῃ ὑποκλι-
νέστατα. Πλὴν μετ' ὀλίγον τὸν διέκοψεν
ὁ ἥρως μας διὰ τριῶν λέξεων, τὰς ὁποίας
προέφερε βραδέως, ὡς μὴ μονολογῶν:

— Καλλονή, ἀφέλεια, ἀγνότης...

— Καλὲ τι ἔπαθες, Λέων! ἀνέκραξεν ὁ
Ἀστεριάδης, μὲ τόνον ἀνθρώπου ἀμφιβά-
λοντος περὶ τῆς ὀξύτητος τῆς ἀκοῆς του·
τί εἶν' αὐτὰ ποῦ ἀκούω ἀπὸ σέ; ποιητῆς
ἐγίνες πάλι; τὴν καλλονὴν τὴν πιστεύω...
ἀλλ' ἡ ἀφέλεια;... ἀλλ' ἡ ἀγνότης;... τί
κολοκύθια μὲ τὴν ῥίγανιν εἶν' αὐτά; Κά-
ποιαν εἶδες πάλι καὶ σ' ἔχει ἔτσι ἀνω-
κάτω· πρόσεχε, παιδί μου, μὴν ἀτιμάσῃς
τοὺς φίλους μὲ καμμιὰ ρομαντικὴν τρέλα!..
Ἀλλ' ὁ Λέων δὲν ἀπήντησεν· ἠρέσθη
μόνον νὰ μειδιάσῃ καθησυχαστικῶς καὶ
νὰ παραδοθῇ ἐκ νέου εἰς τὰς σκέψεις του.
Ὁ Κρίτων πάλιν ἤρχισε τὴν ἐπισκόπησιν
τῶν διαβιβτῶν, ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸν διέκο-
ψεν ὁ Λέων:

— Τί ἔχει νὰ γίνῃ σὲ τρία χρόνι' αὐτή!

— Ἀ! τὴν μάλιστα! ἐμπήκες σὲ λο-
γαριασμὸ καὶ σὺ, καὶ μου ἔδωκες νὰ ἐν-
νοήσω ἀπάνω κάτω τί τρέχει· καί ποια μι-
κρὴ θὲ νὰ 'ναι καὶ περιμένεις βέβαια νὰ
μεγαλώσῃ. Κομματί γιὰ θεοῦς, αἱ; καὶ
πῶς τὴ λένε;

— Βασιλική.

— Πού τὴν εἶδες;

— ὦ, εἶνε πολὺ περιέργως ἱστορία!
εἶπεν ὁ Λέων Ρόδιος καὶ, ἄπαξ γαργαλί-
σας τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ φίλου του, ἠναγ-
κάσθη νὰ διηγηθῇ πρὸς αὐτὸν τὴν ἱστο-
ρίαν τῆς περικαλλοῦς Μεγαρίδος διὰ μα-
κρῶν καὶ ὑπερβολικῶν. Τοῦ Ἀστεριάδου
ἐκινήθη ἐξόχως ἡ περιεργία.

— Πῶς θα κάμουμε νὰ τὴν ἴδῃ ὅσῳ τὸ
δυνατὸν γρηγορώτερα; εἶπε ζωντανῶς.

— Ναί,... ὅσῳ τὸ δυνατὸν γρηγορώ-
τερα... τί σύμπτωσις, βρε ἀδελφέ... ἂν
βλέπω καλὰ, ἐκεῖ βλέπε καὶ θὰ τὴν ἴ-
δῃς... ἀπήντησεν ὁ Λέων καὶ ἐξέτεινε τὴν
χεῖρα πρὸς τὰ ἐμπρός.

Μεγαλοπρεπὲς ἰδιωτικὴ ἄμαξα ἤρχετο
ἀνοικτῇ, μὲ ἀμαξηλάτην καὶ οἰκέτην ἐν
στολῇ, καὶ διεσταυρώθη ταχέως μετὰ τοῦ
κομποῦ ἀμαξίου. Ἡ κυρία Ροδίου, σοβαρὰ
καὶ μελανεῖμων, ἐξηπλοῦτο ἐντὸς τοῦ βυσ-
σινοχρόου ἐμπετάσματος, ἔχουσα παρ' αὐ-
τῇ τὴν μικρὰν Βασιλικήν, κατὰ χρυσον καὶ
περικαλλῆ. Ὁ Κρίτων ἀπεκαλύφθη εἰς τὴν
συνάντησιν· οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐλ-
ληνίδος προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἡ
κεφαλὴ της ἔκλινε σοβαρότατα εἰς χαι-
ρετισμόν.

Ὅταν ἡ ἄμαξα ἀντιπαρῆλθεν,

— Ἐχεις δίκαιον... κατὶ πρέπει νὰ
γίνῃ καὶ γι' αὐτή! εἶπεν ὁ Ἀστεριάδης
πρὸς τὸν Ρόδιον.

Ἐν τούτοις ἡ Βασιλικὴ δὲν ἦτο κατ'
ἀρχὰς ἀπολύτως ἡγχαριστημένη παρὰ τῇ
ἀναδόχῳ της. Ἡ μετὰ θάσιν ἀπὸ μιᾶς ζωῆς
εἰς ἄλλην τόσῳ διάφορον, ἐν κολῶ ἴσως ὡς
ἰδέα, εἶνε δυσκολωτάτη ἐν τῇ ἐφρημογῇ
της. Τὸ φυτὸν μεταφυτευόμενον δύναται
νὰ εὐδοκιμήσῃ ὡς διδάσκει εἰς τὸ «Ge-
funden» καὶ ὁ Goethe, ἀλλ' ἐπὶ τινὰς
ἡμέρας μένει μεμαρμαμένον καὶ κατηφές.
Ταύτην ἀκριβῶς τὴν φάσιν διήρχετο ἡ
μικρὰ κόρη ἐν τῇ μεταβολῇ τοῦ βίου της·
ἦτο ἐπώδυνος ἡ ἐγγείρησις τὴν ὁποίαν
ὕφιστατο· ἔπρεπε ν' ἀποβάλλῃ πᾶσας τὰς

παλαιὰς ἔξεις, μακροχρόνια καὶ ἐρριζωμένα μαθήματα, καὶ ἡ ἀσπασθὴ νέας, ἀγνώστους, ἰδιοτρόπους καὶ δυσμαθήτους. Τὰ γράμματα πρὸ πάντων τὴν ἔκτασιν νὰ κλαύσῃ καὶ νὰ στενάξῃ πολὺ—ἀλλ' ἦτο ἀνάγκη νὰ μάθῃ. Κύπτουσα ἐπὶ τοῦ ἀλφαβηταρίου, ἀλλὰ μὴ διακρίνουσα τὰ στοιχεῖα ἐκ τῶν δακρύων, ἐσκέφθη πολλὰ καὶ νὰ πορρίψῃ μακρὰν τὸ κατηραμένον βιβλίον καὶ νὰ νύκτιστῇ εἰς πᾶσαν τῶν ἄλλων περὶ μορφώσεως προσπάθειαν. «Ὅ, τι ἄλλο θέλουν, ἀλλὰ ὅχι γράμματα!» ἔλεγε. Πλὴν ἡ φιλοτιμία, εὐγενὲς αἶσθημα καὶ ἀξιοθαύμαστον ὅταν κατοικῇ εἰς τόσῳ μικρᾷ στήθῃ, δὲν τῇ ἐπέτρεπε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασιν. Ὅσοι μὲν θάνατον γράμματα, καὶ εἰς τὴν πατρίδα τῆς ἀκόμῃ, εἶνε ἄρα γε καλλίτεροι ἀπὸ αὐτὴν; θὰ μάθῃ καὶ αὕτη! ἀλλ' ἦτο τόσῳ δύσκολον! τόσῳ δύσκολον! Πῶς νὰ κάμῃ! καὶ ἄλλην μέθοδον ἀπὸ τὰ δάκρυα δὲν ἐγνώριζε.

Κλαίε, μικρὰ κόρη! Ἡ ζωὴ τῆς ἀνεπτυγμένης τάξεως δὲν εἶνε ἡ εὐτυχία δι' ἐκεῖνον, ὅστις δὲν ἐγεννήθη εἰς αὐτήν. Δὲν ἐγκαταλείπει κανεὶς ἀτιμωρητὴ τὴν ἀγνόητα ζωῆς ἀφελοῦς καὶ φυσικῆς, διὰ νὰ περιβληθῇ τὴν προσωπίδα ζωῆς ἀπατηλῆς, ματαίας, τυραννικῆς, ἀλλ' αὐτοκολακνευομένης διὰ τόσῳ ὠραίων ὀνομάτων!

Καὶ ἦτο ἡ βασιλικὴ κατηφὴς ἐνίοτε καὶ μελαγχολικὴ, ἀλλὰ πειθὴν καὶ φιλόπονος· διὰ τοῦτο, εὐφυὲς, ὡς εὐκόλως ἐδύνατό τις νὰ νοήσῃ, τοὺς πάντας ἐξέπληττεν ἤδη ἡ περὶ τὰ γράμματα δυσμάθεια τῆς. Ὁ Λέων, μᾶλλον διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸ μεταδοτικόν του καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἐπιμονὴν πνεύματος υἱοῦς, ἀλλ' ἀρνούμενου νὰ τραπῇ ὅπου τῷ ἐπέβαλλον, ἢ ἐξ οἴκου πρὸς τὴν πασχούσαν, ἀνέλαβε τὴν προκαταρκτικὴν αὐτῆς παιδευσιν. Τὸ πείραμα ἐπέτυχε· ταχέως κατῴρθωσε, προσηνὴς καὶ καρτερικὸς ὁ νέος διδάσκαλος, νὰ διανοίξῃ τὸν νοῦν τῆς παιδὸς εἰς νέους ὀρίζοντας· τὸ ἐμπόρευμα τοῦ Κάδμου, τὸ ὅποιον ἄλλοτε κατηράσθη τόσῳ εὐφυὲς ὁ φίλος μου κ. Ἀννίνος, εἰσῆχθη καὶ εἰς τὸ διανοητικόν τοῦτο κρατίδιον, καὶ τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα ἀπὸ τῶν σελίδων τοῦ Ἀλφαβηταρίου, ἐχάραχθησαν βαθέως ἐπὶ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ἐγκεφάλου. Ἡσθάνθη χαρὰν πολλὴν ἡ βασιλικὴ παρατηρήσασα τόσῳ ταχείας καὶ ἀνεκρίστους τὰς προόδους τῆς· ἀνεκλάλητος δ' ὑπῆρξεν ἡ ἀγαλλίασις καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς εὐτυχοῦς μαθητρίδας, ὅταν, παρακολουθοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ διδασκάλου, χαράσσουσιν διὰ πετροκονδύλου ἐπὶ τῆς πλακῆς, κατῴρθωσε διὰ πρώτην φοράν νὰ συλλαβίσῃ τὰς λέξεις: *Βασιλικὴ-Λέων*.

B'

Φυσικὰ καὶ κοινωνικὰ αἶτια τῆς διαπλάσεως ἐνὸς χαρακτῆρος.—Ἡ μὲν Μαίρη.

Ἀντιγράφω τὸ τελευταῖον ἐπισκεπτῆριον τοῦ ἥρώδους μου—μεγαλόσχημον πολυτελεὲς ἐπισκεπτῆριον, λιθογραφημένον

ἐπὶ στιλποῦ χάρτου: *Λέων Μ. Ρόδιος*· ἄνωθεν ἐν στέμμα εὐγενείας, καὶ κάτωθεν: *Διδάτωρ τὰ Νομικά*.

Λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ μνησθῇ καὶ τὸν τίτλον τῆς εὐγενείας καὶ τὸν τίτλον τῆς ἐπιστήμης. Διότι, ἰσχυρίζεται μὲν ἄρ' ἐνὸς ὁ Λέων, συμπρακτατοῦντος καὶ τοῦ ἐπωνύμου του, ὅτι ἡ οἰκογένειά του εἶνε ἐκ τῶν ἀριστοκρατικωτέρων καὶ ἀρχαιοτέρων τῆς νήσου Ρόδου, ἱππότας γενναίους καὶ στρατηγούς καὶ διοικητὰς πολλοὺς ἀριθμοῦσα εἰς παλαιότερας ἐποχάς, καὶ ὅτι ἐν τῷ οἰκογενειακῷ θησαυροφυλακείῳ εὐρηγνῶνται πολὺτιμοι περγαμηναί, πιστοῦσαι τὰς ἀξιώσεις του· ἀλλ' ἄρ' ἐτέρου, τὰ μὲν ἔγγραφα εἶνε ἐκ τῶν πραγμάτων ἐκείνων τῶν ὁποίων ἄδεται ἡ ὑπαρξίς, ἀλλ' οὐδέποτε εἶδεν ἀνθρώπου ὀφθαλμός, οἱ δ' ἀρχαιότεροι τῆς οἰκογενείας φίλοι, ἐν οἷς συμπολιταὶ πολλοί, ἀντιτάσσουσιν εἰς τὰς περὶ λαμπρότητος καὶ τίτλων φήμας, πληροφορίας ἀξιοπίστους περὶ μετριότητος καὶ ἀφηνείας. Ὡς πρὸς τὰ Νομικά, βεβαίως ὁ Λέων ὅτι τὸ δῖπλωμά του ἔλαβεν ἐν Παρισίοις· ἀλλ' οὐχὶ ὀλίγοι τὸν ἤκουσαν ἐν Παρισίοις ἰσχυριζόμενον ὅτι τὸ ἔλαβεν ἐν Ἑλλάδι. Καὶ τοῦτο ἐπίσης, καθὼς τὰς περγαμηνὰς οὐδεὶς εἶδεν. Ἐπὶ τῶν μικρῶν τούτων λόγων στηρίζω τὰς ἐπὶ τῆς γνησιότητος τῶν τίτλων του ἐνστάσεις μου· ἀλλὰ προχωροῦσα ἡ διήγησις τοῦ βίου του θὰ ἐπιρρίψῃ φῶς ἐπὶ τῶν σκοτεινῶν περιόδων τοῦ ἐπισκεπτῆριου.

Εἰς τὴν τόσῃ εὐκλειαν τῆς Ἑλληνικῆς πρωτεύουσας προστίθουσιν. . . ἀπολύτως τίποτε ἡ γέννησις τοῦ Λέοντος. Ἐγεννήθη τῷ ὄντι ἐν Ἀθήναις πρὸ τριάκοντα περίπου ἐτῶν. (1887). Ἔσχε τὴν εὐτυχίαν, τὴν γνησιωτέραν ἐπὶ τοῦ κόσμου εὐτυχίαν, νὰ ᾔῃ πρωτότοκος υἱὸς καὶ μονογενὴς γονέων πλουσίων, ἐντίμων καὶ ἀρίστης κοινωνικῆς θέσεως. Ὁ πατήρ του, εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων δικηγόρων ἐν Ἀθήναις, ἀπέκτησε κατὰ μικρὸν καὶ ὄνομα καὶ περιουσίαν. Ἐπὶ τῆς πρώτης δυναστείας ἀκόμῃ, ἡ περιουσία του ἦτο μετρία, ἀλλὰ τὸ μέλλον του εὐρὺ καὶ ἡσφαλισμένον. Ἦλθεν εἰς ἐπικουρίαν τοῦ ὁ γάμος· ἐνυμφεῖται μετὰ τῆς ὠραίας θυγατρὸς ὁμογενοῦς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ τῶν ἀριστοκρατικωτέρων οἰκογενειῶν τοῦ ἔθνους, ἧς ἡγάπησε μὲν ἐξόχως τὰ πρότερά της—δὲν το ἀρνούμαι—ἀλλὰ περισσότερο ἴσως τὰς πεντακοσίας χιλιάδας δραχμῶν, κεφάλαιον ὅχι εὐκαταφρόνητον διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἐκτοτε αἱ κερδοσκοπικαὶ τοῦ ἐπιχειρήσεις ἐστέφοντο ὑπὸ ἐπιτυχίας· ἡγόραζε κτήματα, ἡγόραζεν οἰκὸπέδον, ἡγόραζε δικὰς, ἡγόραζε τὸν πλοῦτον αὐτὸν ἐπὶ τέλους. Τὰ πρῶτα ἐκ τῶν κομψῶν ἀθηναϊκῶν μεγάρων ἐκτίσθησαν ὑπὸ τοῦ Ροδίου· αἱ Ἐταιρεῖαι καὶ αἱ Τράπεζαι εὐρον ἐν αὐτῷ θερμότατον ὑπέρμαχον· αὐτὴ ἡ Κυβέρνησις ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν του· ὅταν ὁ Λέων ἐγεννήθη εὗρε τὸν πατέρα του ἐκκατομμυριοῦχον καὶ Ὑπουργὸν τοῦ Ὁθωμανοῦ.

Ἀλλ' ἀτυχῶς ἡ γέννησις τοῦ πρωτοτόκου δὲν συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ πατρὸς· ὁ υἱὸς δὲν ἐβάδισεν ἐπὶ τὰ ἔγνη του. Ἐὰν ὁ Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον οὐχὶ νὰ καταλύσῃ ἀλλὰ νὰ πληρώσῃ, ὡς εἶπεν, ὁ Λέων ἦλθε καὶ νὰ πληρώσῃ χωρὶς οὐδέποτε νὰ κερδίσῃ τι, καὶ νὰ καταλύσῃ, μικροῦ δεῖν, ἐκ βάρων ὅ,τι ἀνήγειρεν ἡ πατρικὴ φιλοπονία καὶ πρόνοια.

Εἰς τοῦτο συνέτειναν πολλὰ πράγματα, ὥστε ὁ Λέων δὲν εἶνε μόνος καὶ κυρίως ὁ ὑπεύθυνος. Πρῶτον ἡ φύσις του, ἄσωτος, ἀναισθητός, ἐξαίρεται μικρῶν τινῶν ἀδυναμιῶν, ὑπεράνω τῶν ἀσχολιῶν καὶ φροντίδων τοῦ κόσμου φερομένη, ἀπκλινοῦσα τὴν μερίμναν τῆς αὖριον καὶ μετεωρίζομένη εἰς σφαῖραν ἰδανικῆς τινος καὶ οἰονεὶ ἐκτὸς τῆς ὕλης ἐνεργείας—δεύτερον ἡ τύχη, τυφλὴ τυφλὸν ρίψασα τὸ νήπιον ἐν μέσῳ πλούτου καὶ χλιδῆς, ἐνεργοῦσα μὲν ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας του, ἀλλὰ μὴ ἀσφαλίζουσα αὐτὴν διὰ τὸ μέλλον—τρίτον ὁ πατήρ του, ὅστις πιθανὸν νὰ ἐκέκτητο γνώσεις οἰκονομολογικὰς καὶ νομικὰς εὐρείας, ἀλλ' ἐστερεῖτο τῆς ἀποκρύφου ἐκείνης τέχνης, τῆς τόσῳ λεπτῆς καὶ ψυχολογικῆς τοῦ ἀντρέφειν τέκνα καὶ μορφοῦν χαρακτῆρας—τελευταῖον αἱ περιστάσεις, αἵτινες οὐδέποτε ἀποποιοῦνται νὰ ἐπιστεγάζωσι, πρόθυμοι καὶ ἀλλεπάλληλοι, τὸ οἰκοδόμημα, ὅπερ ἀνήγειραν τὰ ἄλλα κακὰ.

Ἔπεται συνέχεια.

ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσαντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώνοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους:

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον: τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναικα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, τὸν *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπία*.